

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Τί γίνεσαι, βρέ μάτια μου, τί γίνεσαι, βρέ φῶς μου, τί γίνεσαι, ξεθέωμα, παρηγοριά τοῦ κόσμου; Μωρὲ ἀπέθανες ἢ ζῆς;... γιὰ κάθισε κοντά μου νὰ σοῦ εἰπῶ τοὺς πόνους μου και τὰ αἰσθημάτά μου. Ἄχ! ἔλα κάτσε, Φασουλῆ και ὀλοένα μίλα, βασιλικέ μου τρίκλωνε μὲ τὰ σαράντα φύλλα.
- Φ.—Ἄχ! ἀδελφέ μου Περικλῆ, παρέα μου χρυσῆ, νὰ σὲ φιλήσω πρόσσελθε και φίλα με και σύ.
- Π.—Τί ἐγίνες, βρέ τζόγια μου, τί ἔκανες, ποῦ ἦσο;
- Φ.—Τὰς ἐρωτήσεις ἄφησε κι' ἐλθὲ νὰ σὲ φιλήσω. Πρὸς σὲ και πάλιν ἐρχομαι, πρὸς σὲ τὸ βῆμα τρέπω και δὲν χορταίνω, Περικλῆ, ἐμπρός μου νὰ σὲ βλέπω.
- Π.—Ἄλλ' ὅμως ἔλα κάθισε κοντά μου νὰ τὰ ποῦμε και ἄς ἀρχίσουμε κι' οἱ δὲ τῆς μυίγαις νὰ κτυποῦμε. Παραίτα πιά τῆς ἐξοχαῖς και τ' ὁμογενιλίκι, 'στὸ ἔθνος γὰρ τὸ σῶμα σου και ἡ ψυχὴ ἀνήκει κι' ὅποιος ἔσοδεύει δεκοχτώ και δὲν ἔσοδεύει τριάντα 'στὴ χάψι τὸν ἀγαίνουνε και δὲν εἰξεύρει γιάντα.
- Φ.—Ὅλα τὰ πράγματα, μωρὲ, μοῦ φαίνονται καινούρια, καινούριοι και οἱ ἄνθρωποι καθὼς και τὰ γαῖδούρια, μοῦ φαίνεται πῶς ἄλλαξε ὁ κόσμος σὲ δὲ μῆνες, πῶς δὲν ὑπάρχουν ὅπως πρὶν ὑπάλληλοι κηφῆνες και πῶς δὲν κλέβουν φανερά Ταμίαι και Τελῶναι κι' οἱ Ἕλληνες ἐξύπνησαν και ἄχυρα δὲν τρῶνε, ἀλλά και ὄλ' αἱ δέσποιναι και ὄλ' αἱ δεσποσύναι Μαμζελ Νιτού; βρέ Περικλῆ, μοῦ φαίνονται πῶς εἶναι και σὺ πολὺ ὠμόρφηνες κι' ἐφούντωσες ὡς σταχύς, σὰν Νάρκισσος, σὰν Δὸν Ζουάν, σὰν κακὸ χρόνο νᾶχης. Γιὰ 'πὲς μου τί συνέβησαν, βρέ Περικλῆ, ἐσχάτως; μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ ποιὸς κυβερνᾷ τὸ κράτος; τί γίνεται ὁ πᾶσ α λ ο ς, ὁ Λάιπας και ὁ Στούπης; ἔβγαλε τὴν ρεπούμπλικα ὁ κύριος Τρικούπης; βρωμοῦν ἀκόμη, Περικλῆ, αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναί; ἀκόμη εἰς τὴν Κηφισσιὰ ὁ Δεληγιάννης εἶναι; Ἀκόμη ὁ Μαθιόπουλος εἰς τὴν Π ρ ω ῖ α ν γράφει; ἀλήθεια πῶς εὐρέθηκε 'στὴν Γόρτυνα χρυσάφι; Οἱ Πρόσβυς τῶν Δυνάμεων ἀληθινὰ τί κάνουν; θυμόνουν ὅπως τὸν Ρουμπόλδ ἢ μὲ καλὸ μᾶς πιάνουν; ὁ Φεριδούν, Σείφουλλάχ κι' οἱ ἄλλοι περιδρόμοι δὲν ἐγιναν Φιλέλληνες, βρέ Περικλῆ, ἀκόμη; Δὲν ἔξκουμπίστικε κανεὶς σ' αὐτοὺς τοὺς δύο μῆνας; ὁ κύριος Τραούτεμπεργ δὲν εἶναι εἰς Ἀθήνας; τὴν θέσιν τοῦ Τραούτεμπεργ τὴν πῆρε ἄλλο φροῦτο; ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πῶς τὸ ἠνέχθη τοῦτο; Αἱ σχέσεις εἶναι φιλικαὶ ἢ ὀμαλαί; γιὰ 'πέ μου... κανένα προανάκρουσμα δὲν ἔχομεν πολέμου;

τὸ στάτους κ β ὀ θὰ ταραχθῆ και πάλιν ἄρον ἀ-
[ρον;
ποιὸς εἶναι τώρα Ἑγεμὼν 'στὸν θρόνον τῶν Βουλ-
Ἄ βασιλεὺς Γεώργιος ἀκόμη ταξιδεύει [γάρων;
και συμπαθείας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μαζεύει;
ἀληθινὰ πῶς γίνονται σεισμοὶ και 'στὴν Ἑλλάδα;
ἀλήθεια τί ἀκούεται και γιὰ τὴν Μανωλάδα;
ἀμμὲ τί γίνονται, μωρὲ κι' οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι;
ὡς σήμερα παράσημον κανένα δὲν ἐδόθη;
Δὲν βγήκε κι' ἄλλος στρατηγὸς καθὼς ὁ Κολονέλος;
τριχα καμμιά δὲν ἔβγαλε ὁ κύριος Σεμτέλος;
ἀληθινὰ πῶς ὁ Τσιγγρὸς ἐδῶ ἐφανερῶθη;
ἀλήθεια πῶς ἡ ἐκλογὴ ἐκείνη ἀκυρώθη
και ὁ σιὸρ Ἀνδρέας μας σκοπεύει νὰ θυμῶση
και μπάλο πιά 'στὸ σπῆτι του κανένα νὰ μὴ δώση;
Ἀληθινὰ πῶς ὁ Βοσσέρ ὕγειαν μᾶς ἀφίνει
διότι νέος πόλεμος 'στὴν Κοῦτρα δὲν θὰ γίνη;
ἀληθινὰ πῶς κλέβουνε τὰ γράμματα τῆς πόστας;
ἀλήθεια πῶς ἀρρώστησε κι' ὁ ρήτορας ὁ Κώστας;
ὦ! σπεῦσε πλέον, Περικλῆ, ἀπάντησιν νὰ δώσης...
μὰ πόσον ἐπεθύμησα νὰ μὲ ξυλοφορτώσης.
Δὸς μου ψοφήμια, πτώματα, σκουπίδια, βρωμα,λέρα,
διότι ἐσιχάθηκα τὸν καθαρὸν ἀέρα,
διότι ἐπεθύμησα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
και θέλω σκόνη μπόλικη 'στὴ μύτη και 'στὸ στόμα,
νὰ στραβωθοῦν τὰ μάτια μου, ν' ἀλευρωθοῦν τὰ γέ-
[νεα

και τὰ μαλλιά μου, Περικλῆ, νὰ γίνουν ἀσημένια,
νὰ κυλισθῶ 'στὸ ἔδαφος τῶν ἱερῶν προγόνων
και ν' ἀναπνεύσω ψοφημιῶν ὀλίγον ὀξυγόνον,
νὰ πάθω φυματίωσιν, βλογιά, πανοῦκλα, λῶβα...
ἄχ! ἔλα πλέον δῶσε μου μιά μαστουνιά γιὰ πρόβα.
Τὸ Φάληρον, ἡ ἐξοχή... ἂ! πόση ἀηδία!...
ἀλήθεια βελτιόνεται τοῦ κράτους ἡ Παιδεία
κι' ὁ τακτικὸς Καθηγητὴς τὸν ἐκτακτὸν του θᾶχ;...
ὦ! δὲν ἀντέχω, Περικλῆ και δῶσε μου μπερντάχι.
Ἀλήθεια πῶς ὁ Σαλιάρ-Γιούγκ ἐπῆρε μία χήρα;
μὰ δὲν εἰξεύρεις, ἀδελφέ, χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα.

- Π.—Εἰς ὄλ' αὐτά, βρέ Φασουλῆ, σοῦ ἀπαντῶ συντόμως
πῶς κάποιος ἀφιλότιμος και μέγας Ἀστρονόμος
προλέγει ὅτι αὔριον φορικτὸς σεισμὸς θὰ γίνη,
καμμία δὲ οἰκοδομὴ ὀλόρθη δὲν θὰ μείνη
και ὄλ' ἡ γῆ αὐτοστιγμὲ 'στὰ Τάρταρα θὰ πέση...

Φ.—Τότε λοιπὸν συχώρα με και ὁ θεὸς χωρέσοι.
'Ἄλλ' ὅμως πρὶν νὰ πάθωμεν αὐτὸ τὸ ἀπνεκταῖον
ἕνα μπερντάχι δῶσε μου καλὸν και τελευταῖον.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν...

Φ.— ὦ ἡδονή!.. μὰ κτύπα κι' ἀπ' ὀπίσω
κι' ἂν δὲν κτυπᾷς καλλίτερα, ἐγὼ θὰ σὲ κτυπήσω.

Π.—Νά κι' ἄλλαις...

Φ.— Δῶσε μου, μωρὲ και 'στὰ ψαχνὰ πέντ' ἔξη.

Π.—Δὲν εἰμπορεῖ καλλίτερα κανεὶς νὰ σοῦ τῆς βρέξη.
Θέλεις και δὲν 'στὸν ἀφαλό;

Φ.— Νά, κάμε μου τὴ χάρι,
μὴν εἶσαι τόσο φειδωλὸς, κανάγια, 'στὸ στηλιάρι.

Π.—Ἐ! φθάνει πλέον, φασουλῆ, τὸ χέρι μου ἐκόπη

Φ.—Ἀλήθεια ὁ Διάδοχος θὰ μείνη 'στὴν Εὐρώπη;

Π.—Ὅρσε κλωτσιαῖς εἰς τὰ νεφρά κι' ἀπάνω 'στὸ κεφάλι
κι' ὀρεβουάρ, βρέ Φασουλῆ, εἰς τὴν ζωὴ τὴν ἄλλη.

